

Index/In: 007-4045-1
Beograd, 08. 04. 2011.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Посебно одељење
Кж1 По2 2/2011
Дана 11.02.2011. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија Радмиле Драгичевић-Дичић, председника већа, Синише Важића, Соње Манојловић, мр Сретка Јанковића и др Миодрага Мајића, чланова већа, уз учешће вишег судијског сарадника Мирјане Јанковић - Недић, записничара, у кривичном поступку против **окривљеног Ђукић Желјка**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези са чланом 22 КЗ СРЈ, одлучујући о жалбама окривљеног и његових бранилаца, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2-44/2010 од 22.09.2010. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 375 став 1 ЗКП-а, дана 11. фебруара 2011. године, у присуству окривљеног Ђукић Желјка и његових бранилаца адвоката др Гордане Божиловић-Петровић и Владимира Петровића, а у одсуству уредно обавештеног заменика Тужиоца за ратне злочине, донео је

ПРЕСУДУ

ОПБИЈАЈУ СЕ као несјазане жалбе окривљеног Ђукић Желјка и његових бранилаца адвоката др Гордане Божиловић-Петровић и Владимира Петровића и пресуда Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2-44/2010 од 22.09.2010. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К.По2-44/2010 од 22.09.2010. године, окривљени Ђукић Желјко оптужен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези са чланом 22 КЗ СРЈ, па је применом наведених законских прописа и одредби члана 5, 33, 38, 41 и 50 КЗ

СРЈ осуђен на казну затвора у трајању од двадесет година у коју му се урачунава време које је провео у притвору почев од 19.10.2007. године, када је лишен слободe, па надаље. Истом пресудом, а на основу одредбе члана 196 став 4 ЗКП, окривљени је ослобођен плаћања трошкова поступка и паушала, исти падају на терет буџетских средстава. На основу одредбе члана 206 ЗКП-а, оштећени су упућени на парницу, ради остваривања имовинско правног захтева.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-окривљени Ђукић Жељко, због битних повреда одредаба ЗКП-а и погрешно и непотпуно утврђенe чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду у смислу одредбе члана 377 став 2 ЗКП-а отвори претрес и донесе ослобађајућу пресуду и

-браниоци окривљеног Ђукић Жељка, адвокати Владимир Петровић и др Гордана Божиловић - Петровић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да другостепени суд у смислу одредбе члана 377 ЗКП-а одржи претрес и непосредно саслуша правоснажно осуђене Цвијетана, Мелића, Боројевића. Шолају који се налазе на издржавању казне, те да по завршетку претреса окривљеног Ђукића ослободи од оптужбе.

Тужилаштво за ратне злочине је у поднеску Ктрз бр. 12/2007 од 30.12.2010. године предложило да се жалбе окривљеног и његових бранилаца одбију као неосноване и првостепена пресуда потврди.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, одржало је седницу већа у смислу одредбе члана 375 ЗКП-а, у присуству окривљеног Ђукић Жељка и његових бранилаца адвоката Владимира Петровића и др. Гордане Божиловић - Петровић, а у присуству уредно обавештеног заменика Тужилаца за ратне злочине, на којој су браниоци доставили деловну жалбу, па је размотрило списе предмета заједно са побјављеном пресудом коју је испитало по службеној дужности, у смислу одредбе члана 380 ЗКП-а, жалбама окривљеног и његових бранилаца и допуном жалбе, а имајући у виду и мишљење заменика Тужилаца за ратне злочине, нашао:

Жалбе су неосноване.

Наиме, првостепеном пресудом као и поступком који јој је претходио нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка, нити је на штету окривљеног повређен кривични закон, а на које повреде Апелациони суд, као другостепени, у смислу одредбе члана 380 став 1 тачка 1 и 2 ЗКП-а, pazi по службеној дужности.

Неосновано се жалбом бранилаца окривљеног побја првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368 тачка 10 ЗКП-а, тако што се истиче да је пресуда заснована на доказу на коме се не може

заснивати, па с тим у вези се даље наводи да је првостепени суд у поновном поступку само формално поступио по налогу Апелационог суда у Београду из пресуде Жж1 По2 3/10 од 25.05.2010. године, којом је наложено да се, осим исказа сведока П1, наведу и други докази који би окривљеног Ђукића довели у везу са извршењем предметног кривичног дела, међутим, по мишљењу бранилаца, првостепени суд у суштини и даље своју пресуду заснива искључиво на исказу заштићеног сведока П1, упорно понављајући његов исказ. Насупрот овим жалбеним наводима, по оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је у потпуности поступио по налогу из напред наведене пресуде, будући да из образложења побијане пресуде произилази да се иста заснива на доказима изведеним на главном претресу, а не само на исказу заштићеног сведока П1, већ је овај исказ коришћен у складу са свим изведеним доказима, а пре свега исказа оштећених, као и исказа сведока Томислава Милована и Стојановића Горана, који у међусобној вези чине јединствену и логичну целину из које несумњиво произилази чињенично стање наведено у изреци ове пресуде.

Такође се неосновано жалбом окривљеног и његових бранилаца побија првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 11 ЗКП-а, тако што се истиче да су разлози пресуде нејасни, те да о одлучним чињеницама постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини записника о исказима и самих тих исказа, због чега се пресуда не може испитати. Ово стога, јер су у пресуди дати јасни, довољни и аргументовани разлози о одлучним чињеницама, који не садрже никакве нејасноће, нелогичности и противречности, па ни оне на које се указује у изјављеним жалбама, због чега су ови жалбени наводи опевени као неосновани.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом окривљеног и његових бранилаца оспорава се оцена суда о изведеним доказима, а пре свега оцена исказа заштићеног сведока П1, тако што се истиче да је овај сведок имао мотив да важио терети окривљеног Ђукића, а ради стицања правде заштићеног сведока, тако што би уместо себе, као учесника овог злочина, означао окривљеног Ђукића, имајући у виду да је против сведока П1 био поврнут кривични поступак због извршења предметног кривичног дела, који је касније обустављен. Осим тога, као мотив истиче се и породични сукоб између брата окривљеног и сведока П1 који је окривљени Ђукић у својој одбрани објаснио, због кога заштићени сведок П1 није хтео да буде у одезењу код окривљеног Ђукића, те увреле коју му је окр. Ђукић наводно утучио приликом првог контакта на терену. Будући да је окривљени Ђукић наведене мотиве истицао током трајања првостепеног поступка, те да су исти били предмет оцене од стране првостепеног суда, а што је образложено на страни једнакост првостепене пресуде, то по налажењу овог суда истицање ових мотива и у жалбама је неосновано, јер је првостепени суд правилно закључио да је једини мотив заштићеног сведока П1 био да након скоро десет година бугања, каже истину о догађају коме је присуствовао и у коме замало није страдао, а ово тим пре што је његово сведочење потврђено како је то наведено и осталим изведеним доказима. Дакле, првостепени суд је,

наспрот наводима жалби, дао јасне и логичне разлоге из којих није прихватио одбрану окривљеног Ђукић Желјко у погледу мотива сведочења заштићеног сведока III, а које у свему као правилне прихватио и овај суд, због чега су супротни наводи жалби окривљеног и његових бранилаца оцењени као неосновани.

Надаље се у жалби бранилаца окривљеног наводи да оштећени Јехоне, Саранда, Фатос и Лирија Богујевци приликом препознавања код истражног судије нису указале на окривљеног Ђукића као на једног од учесника предметног догађаја, уз детаљно навођење у жалби како је вршено препознавање. Тачно је да оштећени приликом препознавања окривљеног нису указали на окривљеног међу лицима која су постављена у врсту за препознавање. Међутим, имајући у виду протек времена од десет година од догађаја па до обављеног препознавања (дана 22.12.2008. године), у ком периоду се окривљени променио, и од када је, како је и сам објаснио, ослабио сигурно више од тридесет килограма, о чему сведоче и саслушани сведоци – припадници јединице „Шкорпиони“, то је и по одени овог суда логично да оштећени нису препознали окривљеног. Ово посебно када се има у виду узрост оштећених у време када су страдали чланови њихових породица и када су и сами били повређени, као и трауматичност ситуације у којој су оштећени били изложени због страха за свој и животе својих најближих. Наиме, оштећени Фатос је тада имао тринаест година, Саранда четрнаест, Јехона једанаест и Лирије девет година када су пред њиховим очима stradale мајке, браћа и сестре, у којој ситуацији се не може очекивати да се сете лица свих особа која су пуцала у њих. О овоме најбоље сведоче речи оштећене Јехоне Богујевци да јој се урезала у сећање слика сестре којој је бела крапа од капута била ковава, а да је након што је пуцано у мајку њен мали брат плакао и викао „мама, мама“, док је мајка лежала погођена.

Када се има у виду све наведено то и по одени овог суда, околност да оштећени на препознавању нису указали на окривљеног Ђукић Желјко, не значи да окривљени није био у групи војника које су видели по повратку у двориште са улице, а што правилно закључује и првостепени суд. Наиме, оштећени су описали оне војнике којих се сећају, као и војника који је био у групи осталих бораца када су враћени у двориште, који је био агресивно понашање, наводећи да се ради о крупној особи, при чему овај опис у потпуности одговара опису окривљеног Ђукића, који је дао заштићених сведок III, као и саслушани сведоци, припадници јединице – Брајић Драган, Божић Синиша и Стопарић Горан који су за окривљеног навели да је био изузетно крупан, (а што уосталом ни сам окривљени не спори).

Што се тиче навода жалби окривљеног и његових бранилаца да окривљени Ђукић Желјко у време истражног догађаја није имао браду, Апелациони суд налази да ипак не стоје, будући да је првостепени суд на основу исказа заштићеног сведока III, као и исказа сведока Брајић Драгана, Божић Синише, Вукић Горана и Стопарић Горана несумњиво утврдио да је окривљени Ђукић за време борака у Исламбегу имао браду, о чему су на страни

17 образложења пресуде важи детрнци и за овај суд прихватљиви разлози. С тим у вези, првостепенни суд је, ценећи исказе одбране окривљеног да није имао браду када је био у Подујеву, за коју тврдњу је приложио фотографију сачињену у Пролом бањи, испред хотела „Радави“, када је, описујући свој изглед у време инкриминисаног догађаја, тврдио да на тој фотографији изгледа онако како је изгледао када је био у Подујеву, дакле, без браде, правилно закључио да је наведена фотографија сачињена очигледно касније. Изводећи овакав закључак првостепенни суд је имао у виду да ни сам окривљени Ђукић није могао да објасни ко је ту фотографију сачинио, те ко је понео фотоапарат. Ово посебно када се има у виду да нико од саслужаних припадника јединице није могао да се сети кади је ова фотографија из Пролом бање сачињена, па је и по налажењу овог суда, инсистирање окривљеног на томе да се обријо и ошишао пре одласка у Подујево очигледно усмерено на избегавање кривичне одговорности, како је то правилно закључио и првостепенни суд, о чему је на страни 18 пресуде дао детаљне и логичне разлоге који се наводима жалби не доводе у сумњу.

Обијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбама окривљеног и његових бранилаца се оспорава оцена суда о изведеним доказима, а пре свега оцену исказа сведока III и сведока Стопарић Горана, тако што се истине да насупрот закључку првостепенног суда, исказ сведока Стопарић Горана не потврђује исказ сведока III у месту где се налази окривљени Ђукић Жељко у тренутку пуцњаве. Међутим, по одени Апелационог суда у Београду, насупрот овим жалбеним наводима, првостепенни суд је правилно закључио да исказ сведока Стопарић Горана, у склопу осталих изведених доказа, потврђује исказ сведока III, па је првостепенни суд правилном оценом исказа ових сведока, те исказа осталих припадника јединице „Шкорпиони“ извео несумњив закључак да је окривљени Ђукић Жељко био међу војницима који су пуцали на цивиле. Уосталом, исказ сведока III потврђује и сведок Фатос Вогујевић који на идентичан начин описује кретање цивила непосредно пре пуцњаве, када види и једног војника који се креће „спред њих, који је том приликом могао бити погођен, а који исказ је у овом делу идентичан исказу сведока III који на исти начин описује своје кретање пре пуцњаве, када су враћени са улице и нагурани на зид. Дакле, првостепенни суд је доводио у везу исказе оштећених са исказом сведока III који је видео на који начин су војници пострајени за пуцње, те да је међу њима окривљени Ђукић који такође стоји са подигнутом пушком узнедењем у цивиле, и описом који оштећени наводе у погледу тога како је изгледао окривљени, а што потврђују и остали припадници Јединице. Јасно је да се ради о окривљеном Ђукићу кога су оштећени видели у дворишту и после арађања са улицом, па имајући у виду све наведено, насупрот неким жалба, првостепенни суд је закључак првостепенног суда да је окривљени Ђукић Жељко био међу војницима који су пуцали на цивиле. Ово посебно када се има у виду да тврдња окривљеног Ђукић Жељка, да је у моменту пуцања у цивиле стајао на улици са Токовић Миокићем, Ковачевић Николом и још неким припадницима јединице, није потврђена исказима сведока на које се сам окривљени позива, а и у супротности је са исказом сведока Стопарић Горана, који није могао да потврди да је током пуцања на улици

видео окривљеног Ђукића. Наиме, сведок Стопарић Горан је тврдио да је стајао на улици са Томић Милованом када су се чули рафали и да у близини није видео окривљеног Ђукића, кога описује као корпулентног, унакрљивог и гласног. Имајући у виду овакав исказ сведока Стопарић Горана, из кога произлази да не зна где се налази окривљени Ђукић у тренутку пуцаве, те да је он (сведок) стајао са Томић Милованом на улици, и по оцени овог суда, правилан је закључак првостепеног суда да окривљени Ђукић у моменту пуцаве није са сведоком Томић Милованом, како је окривљени тврдио у својој одбрани јер би у супротном он морао бити узалдан за сведока Стопарића, па према томе, и по оцени овог суда, првостепени суд из исказа сведока Стопарића, који исказ је у том делу у потпуности прихватио, правилно закључује да у моменту пуцања окривљени Ђукић није на улици већ у дворишту и да пуца на цивиле, како је то описао сведок III, који га види у стрелачком стрепу и при томе га описује управо онако како га види и оштећени. Када се исказ сведока III доведе у везу са исказом оштећене Јехоне Богусевци, која списује да се добро сећа војника који је ошамарио снагу очеве стрине, јер је стајао поред ње, који је имао браду, био изразито крупан и деловао агресивно, а при томе га разликује од другог војника који је имао пуну браду са брковима, који је стајао у позадини и није био много висок, и оштећеног Фатоса Богусевци који се сећа крупног војника који је нешто галамио, а што потпуно одговара опису Ђукић Жељка, те чињеницом да ни сведок Стопарић Горан није могао да потврди да је током пуцања на улици видео окривљеног Ђукића, као и исказима заштићеног сведока III и сведока Стопарић Горана у погледу изласка војника након пуцања из дворишта, логичан је закључак првостепеног суда да је окривљени Ђукић био у дворишту, пуцао и међу првима изашао из дворишта, а да је сведок III према сопственом исказу и исказу сведока Стопарића изашао последњи, због чега су наводи жалби којима се оспорава овакава чињенични закључак првостепеног суда, одбени као неосновани.

Стоји чињеница да је оштећени Фатос описујући униформисана лица причао о војнику најкрупније грађе са таласом на глави, међутим, најдео исказа оштећеног Фатоса не доводи у сумњу правилност закључка првостепеног суда да се окривљени Ђукић налази у групи војника који је била у дворишту када су враћени са улице јер се произлази из других изјављених дозна, а пре свега исказа оштећене Јехоне која такође описује крупног војника, како Ђукића описују и припаднике његове јединице, који се грубо понашао, а што у свом опису помиње и оштећени Фатос, те је сасвим јасно да се ради о истом лицу. Стога разлике у казивању оштећених Фатоса и Јехоне у погледу чињенице да ли је окривљени Ђукић имао плем или не, а на чему окривљени и браниони у жалбама посебно insistирају, покушавају да представе да окривљени Ђукић нема никакве везе са предметним догађајем, по ошани овог суда представљају неважан детаљ у опису изгледа лица уопште не довољан у сумњу чињеницу да из исказа оштећеног Фатоса произлази да се говори о окривљеном Ђукићу, јер је то потврђено исказима оштећених сведока и оштећених, а како је то напред детаљно објашњено.

Насупрот наведеном жалби, првостепени суд је у образложењу пресуде дао јасне, логичке и убедљиве разлоге из којих је прихватио исказ заштићеног сведока III, будући да је исти у погледу одлучних чињеница поткрепљен напред наведеним доказима, а пре свега исказима оштећених, као и исказима припадника јединице „Шкорпиона“, које разлоге у свему као правилне прихвата и овај суд, па су супротни наводи жалби окривљеног и његових бранилаца којима се оспорила оцена исказа заштићеног сведока III оцењени као неосновани.

Дакле, да је на оштећене пуцано из више оружја, као што је у свом исказу објаснио заштићени сведок III, упућује број и распоред повреда које су оштећени задобили, те је и по оцени Апелационог суда, правилан закључак првостепеног суда, да је на оштећене пуцано из различитих правца, јер је, оштећена Саранда Богујевци погођена тринаест пута у руку, два пута у ногу и једанаест у леђа, оштећени Фатос Богујевци рањен је у обе ноге и то са три метка у једну ногу и два метка у другу, оштећена Јехова погођена је у оба рамена, леву руку и леву ногу, оштећени Мираје рањена је у пределу врата, леђа, рамена и прста, док је малолетни Гена Богујевци рањен у леву бутину. Осим тога, исказ заштићеног сведока III у овом делу потврђују и сви сведоци, припадници јединице који су говорили о томе да су чули пуцаву и на идентичан и сагласан начин обрадили да је пуцано из више оружја, односно да су чули рафалну паљбу из аутоматских пушака, а што потврђује и чињеница да су на месту догађаја приликом вршења увиђаја сведоци Јанковић и Анастасијевић пронашли много чаура и метака, те да су сакупили и предали само један нео, тачније 37 чаура и метак, а остале метке и чауре су оставили, што потврђује и исказ оштећеног Енвера Дурићуја који је сазнао да му је настрадала породица, па лицу места нашао 96 чаура које је предао канцеларији Хајског трибунала.

Према томе, када се сви сви докази доведу у међусобну везу, а то: искази сведока да је пуцано из више оружја, број чаура које су пронађене, са исказима оштећених који описују изглед војника који је био у дооризату када су враћени са улице и који је у идентичан опису који наводе сведоци припадници јединице који познају окривљеног и искази сведока III који описује и начин кретања цивила на чијем челу је он био и његово напуштање на тла, (а што на идентичан начин описује и оштећени Фатос), као и кретање војника који су се постројили напред са упереним пушкама, мало заломљено, не у потпуно правој линији, описујући притом како је изгледао стрељачки строј, а најмање да је видео на који начин су војници постројени за пуцање, те да је најпре видео једног припадника III са пратком и човек његог окривљеног Ђукић Желјка поред кога је стајао осуђени Џејган Саџа, до њега Мехид Драган, па мадам кога у то време није познавао – Ђоројевић Драган и затим најзад једна јединица који је претресао цивиле – Штефан Мехидрага, објаснивши да су сви побројани стајали у положају за пуцање из аутоматских пушака уперених у групу цивила и да се тада чула зачута загулујућа пуцавина, а што је детаљно наведено на страни 24 образложења пресуде, па када се овај исказ заштићеног сведока III доведе у везу са исказима оштећених који по локализацiji повреда знају да су војници

стајали не баш у равноразмери, то ч то опетак овог суда једина могући и логичан закључак је да је на оптужене са групом војника пуцао и окривљени Ђукић Жељко, како је то правилно закључио и првостепени суд, о чему је у образложењу пресуде на страни 27 дао детаљне разлоге који се наводима жалби не доводе у сумњу, због чега су жалбе одбијене као неосноване.

Имајући у виду све напред наведене и ваљано оцењене доказе, и по налажењу Апелационог суда, првостепени суд је правилно закључио да је окривљени Ђукић Жељко поступао као самозваница, јер је пуцао у цивилна лица заједно са осуђеним Пејетом Салом, Борковић Драганом, Медвић Драганом и Шолаја Миодрегом и незвањаним припадником ГИП, кршећи при том правила међународног права, при чему је био свестан да када су постављени у stroj за пуцање и истовремено пуцају, заједнички делују и заједно предузимају радњу извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Такође, првостепени суд је правилно утврдио да је окривљени Ђукић Жељко предметно кривично дело извршио са директним умисљајем, с обзиром да је био свестан да пуцајући из аутоматске пушке на ступу цивила са блиског растојања истовремено када и друга борца који су са њим били постављени у stroj може да ратни живота цивилне у које пуца, што је и хтео. При доношењу закључка да је окривљени поступао умисљано, првостепени суд је правилно ценио и чињеницу да је окривљени био учесник рата на простору Хрватске, а наиме, да је био командант Боровског батаљона, те да се налазио на високом положају и због тога био потпуно свестан својих радњи и њихових последица, као и чињенице да цивили - жене и деца, од којих једно није имало ни две године, не учествују у борби, нити имају оружје, не представљају војни циљ и да се према њима не смеју предузимати овакве радње, како је то детаљно образложено на страни 28 пресуде.

Апелациони суд је опетак и остале наводе жалби окривљеног и његових бранилаца, као и наводе из доцне жалбе којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, а која потпуно практично представља разјашњавање навода жалбе и у којој се суштинески понављају жалбени наводи, па је напосле да се истима не доводе у сумњу тачност утврђеног чињеничног стања, због чега су жалбе одбијене као неосноване.

Дакле, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио Кривични закон, наимећи да се у радњама окривљеног Ђукић Жељка ставу сва битна обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва налазе члана 142 став 1 КЗ СРП, из које је и отишао кривим. Наиме, окривљени Ђукић Жељко је заједно са напред наведеним правноснажно осуђеним лицима, кршећи међународног прописе (Женевске конвенције и Допунског протокола, башке отачане у изречи првостепене пресуде) за време оружаног сукоба, у Подујеву лично живота четрнаест лица (од којих су осам наводног тек је пет малолетних лица рањено, чија имена су наведена у изречи првостепене пресуде), а која лица нису учествовала у непријатељствима и које уживаду заштитну у складу са

међународним прописима, те су на тај начин у радњама окривљеног остварена сва субјективна и објективна обележја наведеног кривичног дела.

Жалбом бранилаца окривљеног добија се првостепена пресуда због повреде Кривичног закона тако што се наводи да је првостепени суд повредио Кривични закон на штету окривљеног изрекавши му казну затвора у трајању од двадесет година, при чему се у жалби указује на одредбе Закон о изменама и допунама КЗ СРЈ (Сл.лист КЗ СРЈ бр. 61 од 09.11.2001. године), и то на измењен став 2 члана 38 КЗ СРЈ у петитање да је из система казни брисана казна затвора у трајању од 20 година, те да став 1 наведеног члана прописује да се не може изрећи казна затвора у трајању дужем од 15 година, па је с тим у вези, по мишљењу бранилаца у конкретном случају повређен Кривични закон на штету окривљеног. Ови жалбени наводи су оцењени као неосновани јер је првостепени суд правилно применио Кривични закон који је важио у време извршења предметног кривичног дела, а који је уједно и најповољнији за окривљеног, будући да је казацим изменама, на које се позивају браниоци, предвиђено да се за најтежа кривична дела или најтеже облике тежих кривичних дела може прописати и казна затвора од 40 година, а осим тога, истим Законом о изменама и допунама КЗ СРЈ за кривично дело ратна злочина против цивилног становништва из члана 142 сл.1 КЗ СРЈ, за које је окривљени Ђукић овде оглашен кривим, уместо дотадашње казне затвора у трајању од 20 година, прописана је казна затвора од 40 година, дакле, строжија казна која је свакако неповољнија за окривљеног. Према томе, имајући у виду наведено, не стоје наводи жалбе бранилаца окривљеног да је у конкретном случају повређен Кривични закон на штету окривљеног због чега су ови жалбени наводи оцењени као неосновани.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а поводом жалбе бранилаца окривљеног и окривљеног Ђукић Жељка у смислу одредбе члана 383 ЗКП, Апелациони суд је казни да је првостепени суд правилно утврдио и ценио све околности од значаја за висину казне, те тим околностима дао адекватан значај. Наиме, првостепени суд је од олакшавајућих околности на страни окривљеног правилно утврдио и ценио чињеницу да се ради о породичном човеку — ожењен, отац четворо деце узраста од 4-20 година, да раније није осуђиван, при чему је имао у виду и његове здравствене прилике, док је правилно као отежавајуће околности ценио тежину извршеног кривичног дела, околности које су пратиле извршење дела — ситуација пре стрељања, извођења беспомоћних жена и деце из кућа, претресње чак и деце и којој су бацале играчке, као и тешке последице кривичног дела, животно доба жртава међу којима је био и сарајевско дете, од којих је најмлађе имало 21 месец, као и да су преживели оштећени који су изгубили мајке, браћу и сестре, задобили тешке повреде, са трајним последицама, а извршење овог кривичног дела погодило је и друге преживеле чланове породице Ђогујевић Снежана и Саферић, а посебно Енвера Ђурићџића, који је изгубио целу породицу—родитеље, сестру и четворо деце, а што је детаљно образложено на странама 20 и 31 пресуде. Имајући у виду све напред наведене околности, тежину извршеног кривичног дела и његове

последиче, првостепени суд је правилно поступио када је окривљеном Ђукић Жељку изрекао казну затвора у трајању од двадесет година, која је и била прописана за конкретно кривично дело. По налажењу овог суда, казна затвора у наведеном трајању је нужна и потребна за постизање законом прописане сврхе кажњавања, како је то правилно закључио и првостепени суд, те се неосновано жалбом бранилаца окривљеног побија првостепена пресуда због одлуке о казни, при чему се овај жалбени основ уопште не образлаже.

Пошто се жалбама окривљеног и његових бранилаца не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, то су жалбе одбијене као неосноване.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 388 ЗКП-а, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар
Мирјана Јанковић-Недић, ср

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Радмила Драгичевић-Дрчић, ср

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић

Светлана Антић